

Cătălina Pană

*Fata cu
umbrela
galbenă*

ZODIA ISPITEI

Cartea a doua

Editura
Petale Scrise
Nojorid, 2022

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PANĂ, CĂTĂLINA

Fata cu umbrela galbenă / Cătălina Pană. -

Nojorid : Petale scrise, 2022

ISBN 978-606-95548-1-4

821.135.1

Redactare: Alina Cosma
Editare și corectare: Marius Andrei
Eva Ancuța Hamza
Montaj copertă: Maria Buboc
Adrian Buzaș
Tehnoredactare: Neag Tudor

Contact și comandă: editurapetalescrise.ro
contact@editurapetalescrise.ro

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Capitolul 1

Manu

26 Noiembrie

Privesc un păianjen mic și negru, agățându-se cu încăpățănare de jaluzelele prăfuite și îngălbenite de vreme. I-aș putea curma existența mizerabilă, dar îmi aduc aminte că e noiembrie. Va cădea oricum pradă gerului.

A fost o vreme când și eu îmi doream un binefăcător, cineva care să mă elibereze de nevoia de a respira, să-mi înfigă un glonț în țeastă sau un cuțit în inimă. I-aș fi mulțumit de pe lumea cealaltă. Mie mi-a lipsit curajul să o fac.

Durerea din tâmpla stângă persistă de câteva ore, amenințând să îmi cuprindă fruntea, și bănuiesc că ar trebui totuși să înghit blestematele de pastile. Nu vreau să mă întorc în locul ăla cu amintiri teribile. Amintiri care m-au torturat, m-au secătuit de vlagă, mi-au furat speranța și au încercat să mă ucidă. Aproape că murisem, dar viața s-a agățat de mine ca o căpușă săcâitoare, ca micul păianjen negru ce nu vrea să renunțe la firul lui subțire și țesut cu trudă.

Of, Lena... În locul ăla, fericirea e un defect...

Ploaia mărunță de toamnă îmi bate în geam și mă smulge din iureșul amintirilor. Sunt singur în camera de supraveghere, eu și un păianjen. Pe monitoare nu se observă

nimic notabil, doar în curtea elvețienilor aleargă dobermanii aia urâți, urmărind o minge pusă în mișcare de vânt.

Băieții mei sunt care în intervenții la clienți, care acasă cu familia; eu atârnam aici pe un scaun, privindu-i pe alții cum savurează viața. Nu mai doare. Am reușit să transform suferința în răbdare, am îmblânzit-o ca pe un animal de companie, căruia îi mai îngădui din când în când să se ușureze pe covor, învinovățindu-te că nu i-ai deschis ușa la timp. M-am obișnuit să îi țin pe alții în viață chiar dacă nu îmi pasă de propria existență.

Simt uneori nevoia de o îmbrățișare, vreau să aud că nu sunt atât de netrebnic pe cât cred eu că sunt, dar singura care îmi putea alunga suferința cu o mângâiere erai tu, Lena. Dar tu nu mai ești, iar în locul tău, a rămas golul ăsta pe care nu știu cu ce să-l umplu, pentru că am trecut brusc de la a simți totul la a nu mai simți nimic. Am încercat să îl înec în alcool, să-l îngrop în muncă, să trag peste el mantia uitării, dar hăul ce s-a căscat odată cu dispariția ta e tot acolo, înghițându-mi hulpav bucăți din sufletul sfâșiat de îndoieli.

Poza ta îmi zâmbește vesel din locul ei de pe birou, dar cu cât o privesc mai mult, cu atât zâmbetul se transformă într-o grimasă de durere, în timp ce tâmpla îmi zvâcnește gata să explodeze.

DESTUL! urlu cât mă țin rărunchii, apucând rama albă de un colț și izbind-o cu sete de peretele opus.

ESTI MOARTĂ, LENA! Moartă... Iar eu am rămas aici, încercând să învăț să trăiesc fără tine. Asta mi-ai făcut, iubito, m-ai trădat! M-ai abandonat lumii ăsteia crude, fără să mă înveți cum aş putea-o lua de la capăt. *Până când moartea ne va despărți*, spuneai încrezătoare că nu se va întâmpla curând, dar iată că s-a întâmplat. Eu ce-ar trebui să fac acum? De patru ani

jelesc, iubito, dar acum fântâna a secăt. Nu mai pot storce nici măcar un strop. Am nevoie de soare, Lena, dar tu ai devenit întunericul minții mele, am nevoie de căldură, iar amintirea ta mă îngheață.

Mă ridic absent de la birou, privind cu tristețe și resemnare cioburile ramei împrăștiate acum pe lemnul gri al podelei. Nu mai am lacrimi de vărsat și nici amintiri pe care aş vrea să le păstrez. Voi deveni călăul propriului trecut, retezându-i câțiva ani cu securea pierzaniei, dacă asta îmi va ușura apăsarea din piept și mă va face să simt din nou viața curgându-mi prin vene.

Calc pe sticla spartă, mărunțind-o sub apăsarea grea a bocancului, și îmi îndrept privirea spre decorul sumbru de afară. E deja ora 4 după-amiază, iar lumina soarelui începe să piardă lupta cu noaptea lungă a sfârșitului de toamnă. Deschid geamul, lăsând vântul prevestitor de zăpadă să îmi răcorească obrajii încinși. Câțiva stropi de ploaie îmi umezesc tâmpla stângă, calmându-mi pentru câteva momente durerea sâcâitoare.

De la geamul singurului etaj al clădirii pe care am transformat-o în sediu de firmă acum șapte ani, privesc mulțimea de mașini blocate în traficul infernal și oamenii grăbiți să ajungă acasă. La adăpostul umbrelor întunecate, toți par trași la indigo, femei și bărbați deopotrivă. Privire ațintită în pământ, pas iute, palton negru, de parcă toată lumea e în doliu; până și copiii sunt îmbrăcați așa, fără culoare.

Un zâmbet îmi pleacă involuntar de pe buze, atunci când gândul îmi fuge la micuța Ema și la rochițele ei rupte parcă dintr-un curcubeu. Atunci când prietenul meu, Toni, și soția lui, Mia, m-au chemat de urgență la o discuție, m-am gândit inițial la o defecțiune a sistemului de alarmă, nu la

anunțul că vor deveni părinți. Vestea șoc a venit abia după nașterea micuței, atunci când m-au informat că, vreau-nu-vreau, trebuie să botez copila.

Atunci când am privit pentru prima oară în ochii ei mari și albaștri ca marea, am simțit cum inima a început să îmi salte în piept într-un ritm ciudat și, trebuie să recunosc, Ema, oarecum, m-a salvat. Mi-a dat un motiv de a trăi încă o zi și încă o zi. Faptul că am reușit să o salvăm pe Mia în ultima clipă, din mâinile nebunului care era pregătit să o împuște, a fost un adevărat miracol. Un minut dacă mai întârziem, soția prietenului meu era moartă, iar minunăția lor de fetiță nu s-ar fi născut pentru a aduce răsul ei zglobiu în viața mea stearpă.

Astfel, Ema a devenit minunea care-mi poartă numele. Emanuela Barbu, finuța mea, cea care îmi înseninează această zi tristă în care, acum patru ani, soția mea își găsea sfârșitul sub roțile unei mașini ce nu a oprit la culoarea roșie a semaforului.

O zi blestemată, cu o vreme pe măsură...

Pietonii zgribuliți de frig se amestecă haotic printre mașinile încremenite pe trecerea de pietoni din fața vechiului cinematograful. La parterul clădirii vechi de un secol, s-a deschis săptămâna trecută un mic bar, pe a cărui firmă luminoasă e scris cu litere de-o șchioapă „A's PUB”. Un strop de culoare în marea de gri tomnatic a Bucureștiului. Păcat că nu am avut ocazia să intru la un pahar de apă.

Obișnuiam să beau alcool doar acasă. Nu știam niciodată când puteam sări calul și nu ar fi dat prea bine imaginii firmei. Mai ales de când am semnat contractul de parteneriat cu B.A.T. Corp., firma lui Toni care a încorporat anul trecut o bună bucată din compania magnatului Albert

Popa, tatăl adoptiv al Miei. În niciun caz nu vreau să risc locurile de muncă a cincizeci de oameni.

Vântul se întetește. La fel și ploaia. Îi aud stropii mărunți pe acoperișul de tablă. Castanul din față își unduiește crengile ude, parcă în ciuda trecătorilor pe care îi stropește din belșug.

Ceva ieșit din tiparul sumbru îmi atrage atenția în colțul ochiului drept. În marea de umbrele negre, își face apariția, pe lângă colțul clădirii cinematografului, o umbrelă galbenă. Un contrast interesant de privit, cum o singură persoană merge în direcția opusă puhoiului de lume. O femeie. Îi pot desluși cizmele lungi și albastre, trase peste o pereche de pantaloni negri. Restul este acoperit de umbrelă, dar ce vād e de-ajuns cât să-mi aprindă imaginația.

Făptura asta, ruptă din realitatea mulțimii ce o înconjoară, se oprește pentru o clipă, apoi intră în barul cel nou. Îi mai zăresc doar galbenul umbrelei pentru câteva secunde și o șuviță de păr turcoaz. Cumva, îmi amintește de Shine, un personaj din desenele animate pe care Ema le adoră. Și da, femeia aceea, cu umbrela ei galbenă, strălucea ca un far, ca o rază de soare, în mijlocul mulțimii mohorâte și anoste.

Mă cuprinde brusc nevoia de a o vedea de aproape, de a mă convinge că nu a fost o simplă nălucă, Fata Morgana... o altă farsă a minții mele chinuite.

Nerăbdare.

Conectez casca la sistemul intern de telecomunicații și aștept.

– Da, șefu', răspunde Maxim după câteva secunde, plescăind de zor.

– Pe unde umbli, Max? îl întreb iritat.

– Sunt la covrigărie, în colț, mormăie înfundat.

– Nu îi mânca toți covrigii Georgianeii, te aștept în cinci minute.

– Să vă aduc...?

– Dă-i dracu' de covrigi, omule! Prezintă-te în biroul meu imediat!

Am întotdeauna un om de pază în clădire, pentru orice eventualitate, dar se pare că și ăla bănănaie alandala. O firmă de pază lăsată nesupravegheată ar fi culmea iresponsabilității. Am cincizeci de angajați în serviciul de pază, cinci detectivi colaboratori, pe care îi plătesc la orele lucrate pe caz, plus un contabil și o femeie de serviciu ca personal auxiliar, dar de cele mai multe ori, clădirea este goală. Dacă sunt înconjurat de oameni, înseamnă că afacerea merge prost și cred că niciunul dintre noi nu vrea asta.

– Gata, șefu'! îmi întrerupe Max gândurile, intrând în birou cu o pungă de hârtie uriașă, plină până la refuz cu mâncare.

Privesc cu amuzament amestecul de covrigi, merdenele, ștrudele și alte făinoase.

– Ce dracu', omule, se anunță vreo foamete, iar eu nu am fost informat?

– M-am gândit că poftiți și dumneavoastră... se scuza el.

– Eu NU poftesc, Max, eu mănânc doar atunci când îmi este foame. Punct. Acum am nevoie să stai aici până mă întorc. Dacă nu vin eu, așteaptă-l pe Oleg să te schimbe. Bipăie ceva pe monitoare, mă suni. S-a înțeles?

– Da, să trăiți!

De patru ani nu mai simt gustul mâncării. Orice aș băga în gură are gust de cenușă. Cum dracu' să-mi fie poftă de cenușă?

Îmi iau paltonul din cui, mănușile de piele și cobor în grabă cele două rânduri de scări. Urăsc oamenii care mă obligă să vorbesc prea mult, iar puștiul ăsta mă scoate deja din minți, așa că mai bine ies de aici, până nu îi învinețesc un ochi.

De pe marginea șoselei, privesc firma luminoasă a barului și simt o furnicătură stranie umblându-mi pe spate. Încerc să traversez pe zebra acum eliberată de mașini, dar un dobitoc pe motocicletă îmi taie fața cu viteză amețitoare, la doar un pas distanță.

– Lasă viteza, idiotul dracului! Acasă tot aceeași nevastă te așteaptă! îi strig furios în urmă, dar mai mult ca sigur nu m-a auzit.

Ajuns în siguranță pe partea cealaltă a străzii, privesc pentru câteva clipe la pereții scrojiți ai fostului cinematograf și la panoul metalic pe care scrie fatalist „Atenție, cade tencuiala!”. În țara asta toate se duc dracului, cât să reziste și ea, săraca, gândesc încercând să îmi găsesc curajul de a intra în A's PUB. Ceva mă atrage într-acolo cu o putere pe care nu o pot înțelege, iar altceva îmi spune să fug mâncând pământul, dar curiozitatea detectivului din mine învinge până la urmă.

Deschid ușa veche, ascunsă sub un strat proaspăt de vopsea verde, iar un miros de portocale și scorțișoară îmi mângâie nările. Scrutez rapid încăperea și realizez că barul e chiar mai mic decât îmi imaginasem. O tejghea lungă de vreo trei metri, lustruită cu simț de răspundere, și patru mese cu câte șase scaune. Atât.

Lumina gălbuie a câtorva felinare, recondiționate și atârinate ici-colo, este singura ce îndulcește atmosfera pereților de cărămidă, dar altceva face aerul să vibreze și să fiarbă. Observ cizmele albastre ivindu-se de după tejghea, animate de

mișcarea celui mai mișto cur de femeie pe care l-am văzut vreodată.

Dansează.

Mai mult ca sigur nu m-a auzit intrând, pentru că... ei bine, dansul ei lasciv ar scula și pula unui mort. Aproape. În orice caz, nu e ceva destinat privitorilor clandestini.

Ocolesc cu grijă una dintre mese, pentru a vedea mai bine ce face făptura asta minunată, și observ că șterge un cufăr masiv, situat în lateralul ascuns al teighelei. Șterge și dă din fundul magnific, iar după firul care îi atârna printre pletele jumătate castanii și jumătate turcoaz, realizez că muzica e doar în capul ei... adică în căști.

Nu pot să spun că sunt excitat de priveliște, ci mai mult intrigat de faptul că oricine poate intra peste ea fără să fie observat sau auzit, cum s-a și întâmplat, de altfel. Norocul ei că nu sunt un infractor.

Mă gândesc cum aș putea să îi atrag atenția fără să o sperii, așa că ciocn în lemnul mesei și o văd cum tresare, smulgându-și rapid căștile din urechi și trăgându-se în același timp de o șuviță de păr colorat.

– Au! exclamă ea, încercând să își descurce părul din cablul subțire și alb. Ce dracu', omule, vrei să mă ai pe conștiință?

În timp ce se chinuie să își descâlcească șuvița încurcată, îi privesc pe îndelete fața netedă, ochii mari și albaștri, nasul mic și buzele roșii ce mimează niște înjurături nerostite. Îmi plimb ochii mai jos, pe gâtul mlădios și pe sânii mici care se ridică și coboară, la fiecare respirație precipitată, sub materialul unei bluze lejere de același galben însoțit ca umbrela de mai devreme.

Într-un sfârșit, își pierde răbdarea și trage nervoasă de câteva fire de păr, rupându-le fără milă, apoi își ridică ochii spre mine și rămâne ca o stană de piatră privindu-mă.

– Am ceva pe față? o întreb amuzat de înmărmurirea ei.

– Tu nu știi să citești? se rățoiește ea, agităndu-și nervoasă mâinile pline de brățări colorate. Deschid abia la 5!

– Nici măcar pentru vecini? încerc să o îmbunesc. Lucrez vis-à-vis și mi-a venit brusc pofta de o cafea, mint eu cu nerușinare.

– Încă nu am pornit espressorul! continuă pe același ton bătaios.

OK, e clar că femeia asta nu mă vrea aici, dar ce dracu', Manule, te lași făcut din vorbe? mă cert în gând, trăgându-mi în același timp două palme imagine, pe care consider că le merit din plin.

– Durează mult? insist eu și nici măcar nu știu de ce.

– Da, îmi taie și ultima fărâmbă de avânt.

– Am înțeles, am să revin după 5, îi spun și mă întorc pe călcâie, îndreptându-mă spre ieșire cu coada între picioare.

Rază de soare pe dracu'! Femeia asta e o adevărată explozie solară. Una care frige rău!